

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/130/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7216206671
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7216206671.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobkyne T. J., nar. X.XX.XXXX, bytom P., T. XX, zast. JUDr. Adrianou Kmecovou, advokátkou, so sídlom Košice, Moldavská cesta 6, proti žalovanej POHOTOVOSTĚ s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, o určenie, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 25C 169/2016-152 z 13.2.2018 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Priznáva žalobkyni nárok na 100 % náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom určil, že Zmluva o úvere č. 9011110 zo dňa 16.9.2008 uzatvorená medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovanou ako veriteľom je bezúročná a bez poplatkov (I.) a žalobkyni priznal voči žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II.).

2. Rozhodol tak o určovacej žalobe podanej žalobkyňou proti žalovanej na tom skutkovom základe, že podľa uzavretej zmluvy jej žalovaná ako veriteľ poskytla finančné prostriedky 531,10 €, ktoré žalobkyňa ako dlžník sa zaviazala vrátiť, zvýšené o poplatok vo výške 460,73 €, teda celkovo sumu 991,80 € splatiť v 12 mesačných splátkach po 82,65 € mesačne, v prípade omeškania zaplatiť úroky z omeškania 0,25 % z dlžnej sumy denne, pričom súčasťou formulárovej zmluvy bola dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, ktorú žalobkyňa ako spotrebiteľ bola nútená podpísať súčasne s úverovou zmluvou, ako žiadateľka úveru musela vysloviť súhlas aj s rozhodcovskou doložkou obsiahnutou v zmluve, a to bez možnosti inej voľby; žalobkyňa nebola schopná svoj záväzok splácať a na návrh žalovanej bol vydaný rozsudok sp. zn. SR 05243/2009 Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, ktorým zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanej sumu 991,76 € s príslušenstvom. Po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku sa žalovaná opakovane a bezúspešne domáhala vykonania exekúcie s tým, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia boli zamietnuté pre možný rozpor exekučného titulu so zákonom o rozhodcovskom konaní. Podaním zo 16.7.2014 predložila žalovaná zamestnávateľovi žalobkyne Univerzite P.J. Šafárika v Košiciach žiadosť o zrážky zo mzdy na podklade dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 16.9.2008 s upozornením zamestnávateľa, že nárok ňou vyčíslený v sume 6.378,99 € je povinný zrážať zo mzdy žalobkyne až do úplného splatenia dlhu. Žalobkyňa poukázala tiež na predbežné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Košice II 39C/32/2016 z 3.2.2016, ktorým súd uložil žalovanej a zamestnávateľovi žalobkyne zdržať sa vykonávania zrážok z jej mzdy podľa dohody o zrážkach zo mzdy zo 16.9.2008 evidovanej pod č. 89011110 uzavretej medzi stranami v rámci zmluvy o úvere č.

9011110 zo 16.9.2008 až do právoplatného skončenia konania vo veci samej a cit. uznesením súd žalobkyni uložil povinnosť podať žalobu vo veci samej o určenie, že spotrebiteľský úver podľa zmluvy o úvere č. 9011110 zo 16.9.2008 je bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa tvrdila, že zrážkami zo mzdy už uhradila žalovanej dlžnú čiastku prevyšujúcu istinu dlžnej sumy, poukázala na okolnosť, že zmluva o úvere obsahovala neprijateľné podmienky, a to neprimerane vysoký poplatok za poskytnutie úveru, absenciu údajov o RPMN a neprijateľné úroky z omeškania vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy, čo predstavuje 91,25 % ročne, ktoré niekoľkonásobne prevyšujú zákonné úroky, predstavujúce neprijateľnú podmienku, ktorú zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení žalobkyňa odôvodnila tým, že potrebuje mať vyriešenú otázku výšky svojho skutočného dlhu nad rámec poskytovaných finančných prostriedkov, keďže z predložených dokladov je evidentné, že žalovanej uhradila k dnešnému dňu finančné prostriedky nad zákonom prípustnú čiastku, avšak napriek tomu sa žalovaná domáha ďalších platieb spočívajúcich v úhrade úrokov z omeškania vo výške odporujúcej zákonu.

3. Po zistení skutkového stavu súd spor právne posúdil podľa ustanovení § 80 písm. c) O.s.p., § 137 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 (ďalej len „CSP“), § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona č. 71/1986 Zb. v znení neskorších predpisov a vychádzajúc tiež z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v zrušujúcom uznesení 11Co 384/2016-119 zo 4.10.2017 dospel k záveru o procesnej prípustnosti podanej určovacej žaloby podľa ust. § 137 písm. c) CSP, ktorá priamo vyplýva z ust. § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z., a po zistení, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu neobsahuje predpísané náležitosti podľa ust. § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., a to konečnú splatnosť úveru, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN), na základe uvedeného poskytnutý úver v zmysle § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. posúdil ako bezúročný a bez poplatkov. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) preto žalobe v celom rozsahu ako dôvodnej vyhovel. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1, 2 CSP plným procesným úspechom žalobkyne.

4. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní žalovaná vytkla napadnutému rozsudku v prvom rade nedostatočné odôvodnenie, pričom jej výhrady k spôsobu odôvodnenia napadnutého rozsudku boli len nekonkrétne a spočívali výlučne na citácii ust. § 220 ods. 2 CSP a odkaze na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z r. 1993, sťažnosť 18390/91) a Ústavného súdu SR (napr. I. ÚS 226/03), v ktorej boli formulované parametre odôvodnenia rozhodnutí naplňajúce právo strán na spravodlivé konanie. Ďalšia skupina odvolacích námietok žalovanej smerovala proti záveru súdu prvej inštancie o procesnej prípustnosti určovacieho nároku žalobkyne, s ktorým nesúhlasila. Odvolateľka v tomto smere predovšetkým akcentovala, že podľa ust. § 137 písm. c) CSP sa žalobou možno domáhať určenia, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Z toho žalovaná ďalej vyvodila, že žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem, a preto je žaloba o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru podľa jej názoru procesne neprípustná. Argumentovala v tomto smere, že určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru s konečnou platnosťou nerieši stav právnej neistoty strán a usporiadanie ich právneho vzťahu, čo do ne/existencie konkrétnych práv a povinností z neho vyplývajúcich, ktorý možno podľa jej presvedčenia dosiahnuť len v konaní o žalobe o plnenie. V súvislosti s posúdením tejto otázky poukázala na vybrané rozsudky všeobecných súdov (rozsudok Okresného súdu Bratislava II 52C/135/2014 z 25.5.2016, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne 17Co/325/2016-75 zo 14.6.2017) a tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. Cdo 251/2015 zo dňa 16.3.2016. Ďalej žalovaná svojimi odvolacími námietkami polemizovala s právnymi závermi súdu prvej inštancie a nesúhlasila s posúdením právneho vzťahu ako spotrebiteľského, poukazujúc na to, že žalobkyňa svojim podpisom potvrdila, že peňažné prostriedky použije na účel zamestnania, a preto žalobkyňa nemá postavenie spotrebiteľa a spornú zmluvu nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, a nie je namieste vzťahovať na ňu výlučne ustanovenia Občianskeho zákonníka. Uviedla, že pre ňu ako veriteľa je dôležité, na aký účel bol úver poskytnutý a nie to, na aký účel ho žalobkyňa využila. Preto podľa názoru žalovanej bolo bezpredmetné posudzovať, či zmluva o úvere obsahovala obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nakoľko nepomenovaná zmluva podľa Obchodného zákonníka si nevyžaduje náležitosti, ktoré konštatuje súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí. V tejto súvislosti dala do pozornosti odvolacieho súdu napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/975/2015 zo dňa 21.2.2017, v zmysle ktorého dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania účelu poskytnutia úveru je na žalobkyni, a tiež rozsudok Najvyššieho súdu Spolkovej

republiky Nemecko, sp. zn. VIII ZR 91/04. Vo vzťahu k účelu poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon povolania poukázala na rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie sp. zn. P/0355/01/2012 vydané v konaní proti žalovanej, ktorým bolo toto konanie zastavené z dôvodu, že „nebol preukázaný spotrebiteľský charakter zmluvy, ktorej všeobecné podmienky boli predmetom kontroly“. Namietala, že napadnutý rozsudok je v tomto smere nepreskúmateľný a nedostatočne odôvodnený, a navrhla ho preto zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu sa stotožnila so spôsobom právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania. Za správny považovala záver súdu prvej inštancie o bezúčelnosti a bezpoplatkovosti úveru, pričom poukázala na to, že žalovanej poskytnutú pôžičku už vrátila, teda z jej strany nejde o účelové konanie s cieľom vyhnúť sa splneniu svojho záväzku. V súvislosti s tvrdením žalovanej, že nemá v danej veci naliehavý právny záujem na požadovanom určení, poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované pod R 17/1972, tiež rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 31/2011 zo dňa 6.12.2012 a rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co 134/2016 zo dňa 26.7.2016. Uviedla, že súčasťou formulárovej zmluvy o úvere č. 9011110 zo 16.9.2008 bol okrem iného aj úrok vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy, čo predstavuje 91,25 % per annum (ročne), ktorý niekoľkonásobne prevyšuje zákonné úroky a predstavuje neprijateľnú podmienku, ktorú zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Ďalej poukázala na skutočnosť, že zmluva obsahovala rozhodcovskú doložku, ktorú si ako spotrebiteľ osobitne nevyjedнала a takto formulovaná doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, a preto je v zmysle ust. § 53 ods. 4 OZ neplatná. Z uvedených dôvodov bola žalobkyňa toho názoru, že v jej prípade existuje naliehavý právny záujem na určení, že spotrebiteľská zmluva je bezúčelná a bez poplatkov, pretože ako spotrebiteľka potrebuje mať vyriešenú otázku výšky svojho dlhu nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov, keďže z predložených dôkazov je evidentné, že žalovanej uhradila ku dnešnému dňu finančné prostriedky nad zákonom prípustnú čiastku a napriek tomu sa táto domáha od nej ďalších úhrad, a to práve úrokov z omeškania vo výške, ktorá je v rozpore so zákonom. Stav jej právnej istoty by žaloba na plnenie neodstránila, nakoľko žalovaná po tom, ako jej nebolo umožnené zo strany súdu vymáhať pohľadávku cestou exekúcie z dôvodu existencie neprijateľných zmluvných podmienok, túto pohľadávku začala vymáhať prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy. V tejto súvislosti poukázala tiež na právny názor vyslovený v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co 384/2016 zo 4.10.2017. Argumentáciu žalovanej týkajúcu sa posúdenia zmluvy ako zmluvy o úvere, a nie ako zmluvy spotrebiteľskej, považovala za prekonanú, poukazujúc na to, že spornú zmluvu zhodne so súdom prvej inštancie aj odvolací súd posúdil ako spotrebiteľskú, tiež na základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravenú v ust. § 52 OZ, podľa ktorého je spotrebiteľskou zmluvou každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Uviedla, že zákonné ustanovenia v Občianskom zákonníku presne definujú osoby dodávateľa a spotrebiteľa a mala za to, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu spĺňa charakteristiku spotrebiteľských zmlúv. Žalovaná nijako nepreukázala, že jej úver poskytla na účel zamestnania a podľa platnej právnej úpravy s prihliadnutím na možný výskyt zastierania skutočného účelu uzatvorenia zmluvy, má v prípade pochybností dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ, teda žalovaná. Obchodný zákonník v čase uzatvorenia zmluvy úpravu neprijateľných podmienok neupravoval a tento zákon vo vzťahu k Občianskemu zákonníku má postavenie predpisu lex specialis. V zmysle ust. § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka sa otázky týmto predpisom neupravené, majú riešiť podľa predpisov občianskeho práva. Mala za to, že predmetná vec sa týka záväzkovo - právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.), ide o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť jej dobromyseľnosť spotrebiteľa vychádzajúcu z dôveru v objektívne občianske právo. Na základe uvedených skutočností navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny a priznať jej náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.

6. Žalovaná v odvolacej replike (podanie na č.l. 204 - 208) trvala na tom, že žalobkyňa nemá na požadovanom určení naliehavý právny záujem a podľa jej názoru zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti v zmysle platných právnych predpisov, účinných v čase jej uzatvorenia. K otázke posúdenia zmluvy ako spotrebiteľskej uviedla, že žalobkyňa svojím podpisom zmluvy o úvere jednoznačne prejavila vôľu byť viazaná všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, a to nielen z formálneho hľadiska, ale aj z hľadiska ich materiálneho

prevedenia. Žalovaná bola toho názoru, že žalobkyňa nie je spotrebiteľ a z tohto dôvodu je vylúčená aplikácia ustanovení zákona týkajúca sa neprijateľnosti zmluvných podmienok. Rozhodcovská doložka bola dojednaná v bode 17. VPPÚ a je písaná prehľadne a čitateľným písmom, pričom už na prvý pohľad z nej vyplýva alternatívna možnosť riešenia sporov medzi klientom a veriteľom pred rozhodcovským súdom alebo pred všeobecným súdom. Časová verzia predpisu účinného v čase uzatvorenia zmluvy (Občiansky zákonník) nevyklučovala použitie rozhodcovskej doložky, pričom uzavretá rozhodcovská doložka medzi stranami sporu je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou doložkou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania, a teda nevyžaduje od žalobkyne, aby spory so žalovanou riešila výlučne v rozhodcovskom konaní a rozhodcovská doložka nespôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach spotrebiteľa, nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. V súvislosti s touto otázkou poukázala na rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica 2Er/1464/2015 zo dňa 13.11.2017. Vzhľadom na uvedené navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznať jej náhradu trov celého konania, vrátane trov odvolacieho konania.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa vo svojom postupe nedopustil procesnej nesprávnosti majúcej za následok porušenie práva žalovanej na spravodlivý proces, a že vec tiež správne právne posúdil, z ktorého dôvodu odvolanie žalovanej z hľadiska ňou uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach č. dv. 215/2.p. dňa 17.4.2019 o 10.05 hod. po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní zákonnej lehoty podľa ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

8. Žalovaná svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nedostatky riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku a na nesprávne právne posúdenie veci, podľa posúdenia odvolacieho súdu uplatnila odvolacie dôvody upravené v ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP.

9. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. O naplnenie tohto odvolacieho dôvodu ide vždy aj vtedy, ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo nezrozumiteľnosť, čo má za následok jeho nepresvedčivosť. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 236/2006, II. ÚS 383/2006). Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia musí teda vychádzať zo zisteného skutkového stavu, pričom povinnosťou súdu je zistený skutkový stav podradiť pod príslušnú právnu normu a v odôvodnení rozsudku vysvetliť, z akých dôvodov zistený právny vzťah (skutkový stav veci) podradil pod dané zákonné ustanovenie, ako toto ustanovenie interpretoval a aplikoval na právny vzťah, ktorý je predmetom konania. Zároveň sa musí súd vysporiadať s relevantnými argumentmi sporových strán.

10. Nesprávnym právnym posúdením veci [odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP] je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych

predpisov ide vtedy, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval síce správny predpis, ale ho nesprávne vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval a z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalovanej vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené a ním uplatnené odvolacie dôvody nie sú preukázané. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj zodpovedajúce závery o právach a povinnostiach sporových strán. Uplatnený nárok súd aj správne právne posúdil a dospel k správne právne záveru, pokiaľ posúdil predmetný spotrebiteľský úver ako bezúročný a bezpoplatkový, pričom svoje rozhodnutie súd prvej inštancie aj náležite a dostatočne odôvodnil, v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP a zásadami ustálenými v súdnej praxi. Odvolací súd nezistil pochybenia ani v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán (žalovanej) alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a preto napadnutý rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

12. Súd prvej inštancie pri posudzovaní predmetného úveru ako bezúročného a bezpoplatkového správne vychádzal zo spotrebiteľskej povahy záväzkového právneho vzťahu sporových strán z úverovej zmluvy, v ktorom žalovaná konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a žalobkyňa ako fyzická osoba nesporne v takomto postavení pri uzatvorení zmluvy nevystupovala, treba ju považovať za spotrebiteľa (§ 52 ods. 3 a 4 OZ) a v danom právnom vzťahu poskytnúť jej spotrebiteľskú ochranu. V zásade správne súd aplikoval na zistený skutkový stav ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (prechodné ust. § 25 zák. č. 129/2010 Z.z.) a odvolací súd sa stotožňuje s jeho správnym záverom, že poskytnutý spotrebiteľský úver podľa zmluvy o úvere uzavretej medzi žalobkyňou a žalovanou už pre neuvedenie údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov a konečnej splatnosti úveru, teda pre absenciu náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedených v ust. § 4 ods. 2 písm. g), j) cit. zákona, je nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 4 ods. 3 cit. zákona, ktoré zákonné ustanovenia súd prvej inštancie správne vyložil a aj náležite aplikoval na posudzovaný prípad.

13. Skutočnosti a námietky, ktoré žalovaná uviedla v odvolaní, nespochybňujú správnosť skutkových záverov súdu prvej inštancie, ním vykonaného hodnotenia dôkazov a právneho posúdenia prejednávanej veci a nič nemenia na vecnej správnosti napadnutého rozsudku.

14. Na potvrdenie vecnej správnosti preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie aj v súvislosti s námietkami žalovanej o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení, odvolací súd poukazuje na to, že procesná prípustnosť určenia právnej skutočnosti bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (ust. § 137 písm. d/ CSP) vyplýva z ust. § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy, podľa ktorého ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie sa s otázkou procesnej prípustnosti žaloby a existencie naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení v zmysle ust. § 80 písm. c) O.s.p., ktoré bolo účinné v čase podania žaloby (do 30.6.2016) celkom správne vysporiadal aj s prihliadnutím na právny názor Krajského súdu v Košiciach ako odvolacieho súdu vyjadrený už v jeho skoršom rozhodnutí č.k. 11Co 384/2016-119 zo dňa 4.10.2017, podľa ktorého za stavu, keď napriek právoplatne zamietnutým žiadosťiam o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a zastaveniu exekúcie, na podklade dohody o zrážkach zo mzdy predloženej žalovanou zamestnávateľovi žalobkyne dochádza k zrážkam z jej mzdy nad rámec dlžnej sumy istiny úveru a zákonných úrokov z omeškania, teda vymáhaním aj tých plnení v prospech žalovanej, ktoré sa zakladajú na prípadných neprijateľných zmluvných podmienkach obsiahnutých v úverovej zmluve, príp. sú v rozpore s kolíznymi ustanoveniami zákona, podaná určovací žaloba je účinným prostriedkom ochrany ohrozených práv žalobkyne a rozhodnutie súdu vydané v tomto spore je spôsobilé odstrániť neistotu v jej právnom postavení ohľadne zistenia skutočnej výšky dlhu z

úverovej zmluvy a určenia, či žalovaná má právny dôvod na vykonávanie zrážok zo mzdy žalobkyne nad rámec dlžnej istiny úveru (podľa tvrdenia žalobkyne už splatenej), príp. dlžných úrokov z omeškania v zákonnej výške.

15. Odvolací súd v posudzovanom prípade poukázal tiež i na to, že rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 05243/09 z 3.6.2009 je nevykonateľný a nespôsobilý exekučný titul pre neplatnú rozhodcovskú doložku, ktorá nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu (porov. tiež IV. ÚS 55/2011-19 z 24.2.2011), čo bolo už konštatované aj exekučným súdom v exekučných konaniach, v ktorých žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom v prospech žalovanej (oprávnenej) z tohto dôvodu boli právoplatne zamietnuté. Tvrdenie žalovanej, že sporná rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade s právnymi predpismi, s tým súvisiace námietky a jej argumentácia v odvolacej replike (podanie zo dňa 23.4.2018 na č.l. 204 - 208) polemizujúce s týmito právnymi závermi, sú nenáležité, v celom rozsahu nedôvodné a nerešpektujúce právoplatné súdne rozhodnutia i ustálenú rozhodovaciu prax, preto odvolací súd nepovažuje za potrebné opakovane sa k týmto námietkam podrobne vyjadrovať.

16. Správne súd prvej inštancie v danom spore dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov a v súlade so zákonom rozhodol, pokiaľ napadnutým rozsudkom podanej úrčovacej žalobe v celom rozsahu ako dôvodnej vyhovel.

17. Vzhľadom na uvedené odvolanie žalovanej z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov je v celom rozsahu neopodstatnené a napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku, ako aj v závislom výroku o trovách konania majúcom správny základ v plnom procesnom úspechu žalobkyne v spore, i v časti dôvodov je zákonný a vecne správny, preto ho odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaná nemala v odvolacom konaní úspech, a preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní plne úspešná, preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti konečného rozhodnutia samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom (§ 262 ods. 2 CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát hlasovaním pomerov hlasov 3 :0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je

prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b), pričom na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP), môže ho podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).